

Tanévzáró – 2012. június 15. – Jézus Szíve ünnepe

A tisztás szélén üldögélő remetéhez odalépett egy férfi. „Mondd meg nekem, melyik a boldogsághoz vezető legbiztosabb út.” A remete föl sem nagyon nézett a férfira, de válaszolt a kérésre: „Megmutathatom neked az utat, de igen jó kondícióra van szükséged, hogy azon járnai tudj.” „Kiváló a kondíció” – felelte a férfi. „Nos, akkor először is egy bizonyos hosszúságú vonallal kell jelölnünk minden olyan dolgot, ami itt a földön kedves a szívednek. Feltételezem, hogy van egy autód.” „Igen, nagyon szép, sportos kocsis, igazán fontos nekem.” „Rendben, akkor ezt egy ötven centis vonallal jelöljük. Gondolom, van lakásod is.” „Igen, a szüleim hagytak rám egy szép házat, szeretek ott lakni.” „Akkor ezt egy egy méteres vonallal jelöljük, ha egyetértesz. Biztosan van televíziód, számítógéped is.” „Hogyne, modern ember vagyok, szeretek tájékozódni a világ dolgairól.” „Persze-persze.” – és már meg is nyúlt a vonal ismét ötven centivel. Kérdés kérdést követett, s kiderült, hogy a férfi számos dologhoz ragaszkodik, sok mindent szeret, s a vonal a földön végül kilenc és fél méter hosszú lett. A remete ekkor felszólította a férfit: „Most rugaszkodj neki, és ugord át ezt a távolságot” „De hát ez lehetetlen! Jó a kondíció, de ekkora távot senki emberfia át nem tudna ugrani!” „Pedig a boldogságot csak így találhatod meg! Minél több dologhoz tapad hozzá a szíved itt a földön, annál nagyobb távolságot kell legyőznöd, annál nagyobb erőfeszítést kell tenned az igazi boldogság eléréséhez. Akinek a szíve semmi evilági értéken nem csüng, annak csak egy lépést kell tennie.” – állapította meg a remete, s azután folytatta csendes elmélkedését.

Szent Pál a mai szentleckében azért imádkozik, hogy Isten Lelke által „benső emberekké” erősödjünk, akiknek a szívében Krisztus lakik a hit által, s így fel tudjuk fogni, hogy mi az igazi szélesség és hosszúság, magasság és mélység. Mit is jelent az a képletes beszéd? Azt, hogy csak a lelki ember tudja igazán, mi is az, ami igazán fontos, ami igazán értékes. Minek kell nagy jelentőséget tulajdonítania, miért kell sokat tennie, és miért nem.

Néha elképesztő, hogy emberek milyen komoly erőfeszítéseket tesznek olyan dolgokért, amik valójában nem képviselnek nagy értéket, nem sokat adnak hozzá a boldogságukhoz! Más értékeket pedig, amelyeket sokkal többre kellene becsülniük, keservesen elhanyagolnak. Az értékrendről van itt szó, amelynek forrása a bibliai szóhasználatban a szív. „Ahol a kincsed, ott a szíved is.” Jézus szíve ünnepén, a tanévzáró ünnepség szentmiséjén nagyon érdemes átgondolni azt, ebben az évben ti mi mindent tartottatok értéknek, mihez tapadt hozzá a szívetek, miért hoztatok komoly áldozatokat és mit hanyagoltatok el?! Vajon megtaláltátok-e az igazi értékeket, ragaszkodtatok-e azokhoz? A tanórák voltak elviselhetetlenül hosszúak, vagy a türelmetek volt hosszú, hogy megértsétek, megtanuljátok mindazt, amire szükségetek lehet a későbbiekben? Az odafigyelés képessége volt mély bennetek, vagy az alvás volt mély, amibe zuhantatok az odafigyelés helyett? Az áldozatkészségeitek volt-e magas szintű, amikor segíthettetek egymásnak, összefoghattatok valami jó érdekében, vagy pedig a hangszín volt magas, amelyen üvöltöztetek egymással? Én bizony tapasztaltam ezt is, azt is ...

Jézus szíve ünnepén, készülve a nyárra, de mit tagadjuk, a következő tanévre, a folytatásra is, gondolkodjunk el azon, Jézus számára mi volt érték, az Ő szent Szívének mi a fontos. Nem tárgyak, anyagi értékek – hanem személyek: az Atya és az emberek iránti szeretet. Nem a saját érdekeinek érvényesítése, hanem a másokért vállalt áldozat, a szeretetből történő lemondás. Nem a gyorsan múló érzéki öröme, hanem az igazi boldogság, amiért még a szenvedést, a vérre menő kínokat és a halált is vállalni tudta.

Akkor telik értékesen, értelmesen az életünk egy része (a nyári szünet vagy a következő tanév), de az egész életünk is, ha mi is a helyes célok, a valóban boldogító értékek vonzásában élünk. Ha azzal telik meg a szívünk, ami Jézusnak is fontos volt, ami őt is boldogította, akkor nem kell félnünk a jövő kilátástalanságától és a boldogságunk elvesztésétől sem. Csak az érték, ami maradandó, nem az, ami ma jó, holnap fáj, ma édes, holnap keserű.